ART and CULTURE
TRANSFORMATIONS
Biennial of Contemporary Art – Plovdiv

БИЕНАЛЕ ЗА СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО – ПЛОВДИВ

2022

ART and CULTURE TRANSFORMATIONS

Biennial of Contemporary Art – Plovdiv

Пловдив • 2023

Изкуството през вековете
ФОНДАЦИЯ
FOUNDATION
Art over the centuries

Фондация „Изкуството през вековете“ е основана през 2018 г. Нашата основна мисия в дългосрочен план е развитие на пластичните и визуални изкуства, подкрепа на свободните артисти в България и насърчаване на образованието в сферата на културата. Създаване на общности, в които изкуството е обединяващ фактор и ценен ресурс в комуникацията между хората.

НАЧАЛОТО

Не помня деня, в който се обадих на колегата ми, но помня, че идеята за това биенале се роди много преди срещата ни в неговата галерия. Беше един от онези дни на престоя ми в София, когато след лекциите по история на изкуството се прибрах в квартирата и седнах да пиша. Обичам да записвам мислите си. Може би, защото се чувствам по-свободна и подредена в пространството на белия лист, а и особената енергия в Художествената академия ме подтикваше към това.

В подземието, в една от залите със сводести прозорци, стените бяха олющени от боята, но това по-скоро ми напомняше за присъствието на изкуството в неговата първична и изначална форма, отколкото на липсата на каквато и да е грижа. През прозореца влизаше слънчев лъч, който докосваше ъгъла на един студентски етюд. Някой небрежно го беше захвърлил на една страна и погледът му упорито се беше забил в тавана. Такава беше идилията в академията – чаровен безпорядък в безвремието. Идеята ми да кандидатствам съвременно и модерно изкуство беше продиктувана от един въпрос, който ме измъчваше от доста време – как се формира стойността на една художествена творба? Като финансист за мен нерегулираният пазар на изкуство беше истинска загадка, защото не ми бяха ясни основните пазарни инструменти и правила, които в сферата на бизнеса са ясно дефинирани. Вече имах зад гърба си кураторски опит в няколко изложби и един-два спечелени проекта и това решение беше логично. Исках да се докосна до опита и ерудицията на специалистите в художествената среда. Оказа се, че попадайки в академията, същите тези авторитети се опитваха да ме вкарат в определени стереотипни мисловни и езикови рамки, които ме ограничаваха като изкуствовед. Истината е, че изкуствоведският език е доста тромав и на моменти отвлечен. Интуицията ми подсказваше, че прекомерното използване на терминология е един своеобразен опит за заличаване на самоличността ми, а огромната академична претенция за значимост, която се съдържаше в нея, лишаваше думите ми от необходимата им звучност.

Заключих „статуквото" в чекмеджето и реших да го използвам само в крайна нужда. Така си осигурих за известно време автономност и свободна мисъл. Всъщност една от причините хората да не харесват модерно изкуство е тази, че не го разбират, а това е така, защото художниците много често забравят да общуват с публиката, а изкуствоведите пък много често са скучни и говорят на „талмуд". Така зрителят е изправен пред сложната задача или да увисне на ченгела на въпросителната и да гледа втренчено творбата, търсейки знаци, които да го доведат до емоционален захлас, или просто да махне с ръка и да я подмине. Така обаче ми се струва, че се стига единствено до емоционално разстройство на личността и до умствен мрак. Мисля, че за

всичко е виновна комуникацията с изкуството. Или по-скоро нейното отсъствие.

Още с възникването на някои радикални течения през XX век, които обявяват своето изкуство за антиизкуство, на практика се отрича комуникативната функция. Авангардът иска да скъса с традицията и да покаже нещо ново, съвършено ново. Единствената пресечна точка на това разбиране с публиката е точката на отблъскване. Днес, в XXI век, ситуацията не е особено различна. Свидетели сме на жанрово заличаване на границите на изразяване. Използването на различни медии и тяхното преливане все по-често дефинират художника като артист, а пропастта между твореца и публиката започва да става все по-осезаема. Липсващият елемент от пъзела е функцията на изкуствоведа, културния мениджър и PR. Именно те имат трудната задача да легитимират съществуването на тази комуникация в социалното пространство. Мисля, че талантът в комуникационния процес не се крие в използването на заучени и напудрени академични термини, а в интуицията да спечелиш публиката, като се идентифицираш с нея.

Точно тогава, във времето, в което пишех поредната художествена критика в квартирата и когато подобни мисли се разхождаха в главата ми, се роди идеята за това биенале. Тази идея беше естествен и логичен резултат в онзи момент от моя живот.

Престоят през двете години в Академията беше едно прекрасно пребиваване в света на визуалното, но още по-прекрасно беше едно кафене на ул. „Шипка", чиито прозорци гледаха към Докторската градина. Всяка сутрин, преди да се появя на лекцията по история на изкуството, се отбивах в него. Сядах на масата до витрината и се отнасях накъде между дърветата и забързаните силуети, които крачеха по тротоара и изчезваха като сенки в далечината. В кафенето звучеше американска музика, от онези, които озвучават филмите. Беше топло. Момичето на бара забеляза, че се заслушах в музиката, и всяка сутрин, когато сядах до витрината, пускаше същата мелодия. Този жест окончателно ме спечели и вече никой не беше в състояние да ме отлепи от идеята за сутрешното ми кафе на това място, което се беше превърнало в ритуал за мен. Гледката към Докторската градина ми напомняше за есенен Париж и булевардите на Сен Дени, които през есента грееха в жълто-оранжев килим от листа. Но това е едно преживяване на ръба на катарзиса, което умът ми услужливо се опитва да забрави. Няма как да не спомена и моята хазяйка, която се оказа собственик на луксозно обзаведен апартамент с джакузи и всички необходими удобства за щастливото съществуване на една възрастна дама. Освен че разполагах с чудесно обзаведена стая и собствена баня, спечелих и нейното разположение, което често преминаваше в натрапчиво присъствие. Обикновено вечеряхме заедно, пиехме вино и се забавлявахме, разказвайки си

забавни истории от живота. Посрещнахме 2021 г. с невероятен ентусиазъм. Вечерта претършувахме гардеробите и облякохме най-красивите си дрехи. На масата грееха запалени свещи, а буклите на моята мила хазяйка танцуваха в прилежно оформена прическа с оранжеви оттенъци.

Днес е 27 януари 2022 г., а историята, за която ви разказвам, се случи преди около година. Запалих колата и потеглих към Пловдив за поредната служебна среща. Оказа се, че идеята ми за това биенале не беше никак лоша, но в онзи момент не изглеждаше толкова трудна за реализиране, колкото се оказа впоследствие. Всичко вървеше по план до момента, в който колегата реши да се оттегли от проекта. Сигурно се чудите какво се случи по-нататък? Ами, Бог ме постави на колене. Останах сама с амбициозната си идея. Изминаха няколко седмици, през които бях в емоционална дупка, а на бюрото ме чакаше подписан договор за спонсорство. Нямаше връщане назад. Не виждах обаче и път напред. Сама.

Изминаха три месеца. Работата в ателието беше твърде много – многократни разговори по телефона, срещи с автори, изпращане на оферти по мейла, непрекъсната кореспонденция около детайлите по регламента. Наложи се да отменя с една година изложението, тъй като разбрах, че е невъзможно да се справя с организацията за няколко месеца. Работата ме затрупваше, а ангажиментите растяха с дни. Този проект се оказа истински университет. Въпреки че стратегиите бяха ясни и бюджетът беше изготвен предварително, никога не знаех какво ще се случи утре. Непрекъснато изникваха непредвидени обстоятелства и задачи за решаване, които не бяха в първоначалните ми сметки. На всичкото отгоре идеята това биенале да представя единствено визуални изкуства разшири първоначалните си граници и постепенно започна да приема неочаквано големи размери, приютявайки и други жанрове.

Постепенно екипът по журиране започна да се оформя в някакви параметри. Все още несигурни, защото едни влизаха, а други отпадаха от само себе си във времето. Някои от тях обаче останаха до края. Спомням си паметната среща с Веско Велев през февруари 2021 в галерията на изложбена зала 2019 в Пловдив. Бяхме отишли с колегата ми на откриването на изложбата „Живописта СЕГА – Пловдив 2021", когато той се приближи и ми каза шепнешком: „ Ела да те запозная с Веско Велев. Все за него ми говориш." Преди време бях попаднала на един филм за неговото творчество, който се предаваше от ателието му в Дълбок дол и през изминалите две години вниманието ми беше привлечено от неговата работа. Търсех начин да се запозная с него, за да разбе-

ра какво кара душата на един художник да бъде толкова органично свързана с българския корен, със земята и духа на българина. Защо толкова осезаемо пластичните форми на творбите му пресъздават този дух ? Метал, дърво, камък, дори обикновени предмети от бита на българина от преди сто години намираха органично присъствие и се възраждаха в съвременни образи. Все още не знаех отговора, но когато след месец отидох в Кърнаре, всичко стана ясно. В двора Веско беше построил параклис и това беше неговото най-великолепно произведение на изкуството. Влизайки в параклиса, погледът ми не беше привлечен от физическото присъствие на предмети, характерни за християнската църква. Дори иконописта беше отстъпила място на слънцето, което изпращаше светлина през малкия сводест прозорец в центъра на параклиса под формата на слънчев лъч.

Макар съвременното изкуство да е емоционално сухо и да предразполага зрителя повече към мисловна дейност, отколкото към емоционално възприятие, тук разбирането за изкуство навлезе в сферата на понятието „универсум". Както казва Шелинг, един художник може да създаде толкова, колкото неговата същност е в Бога.

През лятото потеглих към Дълбок дол. Всяка година Веско организира експозиция тип „отворено студио". Бих нарекла преживяването ми като едно паралелно състояние извън резонанса на обичайното. Като типично градски човек, който е отгледан в панелка и вечно виси по кръстовищата, заседнал в трафика, общуването с дърветата в градината ме накара да притихна. Не че съм интроверт, но потънах в безвремие и тишина, от които не ми се излизаше. Явно съм изглеждала подозрително необщителна, защото Веско се приближи и ме попита: „Добре ли си, Мария? Всичко наред ли е?". Да, всичко беше наред, защото дърветата бяха зелени, а аз – невидима. В онзи момент усетих силата на всевишната благодат. Веско беше първият човек, който прие поканата да бъде част от екипа и благодарение на него успях да се изправя, защото знаех, че мога да разчитам на сериозно партньорство в работата ми занапред. Безспорните авторитети на Минчо Панайотов и Йордан Кисьов също се присъединиха към екипа и работата потръгна. Комисията по журиране беше сформирана.

Изминаха няколко месеца, преди да получа писмо на мейла от пловдивската администрация, в което любезно ме уведомяваха, че договорената сума за наем на фоайетата на Дома на културата ще бъде десетократно увеличена, тъй като според тях изложението не било регулярна художествена изложба, а биенале, което предполагало подреждане на скулптури и инсталации в пространството. Ясно е, че терминът „биенале" определя времевата честота на провеждане на една изложба, а не присъствието на отделни жанрове в нея, но беше ясно, че тук проблемът е от

друго естество. Искаха да им платя и въздуха във фоайетата. Започна се неколкомесечна игра на нерви, докато не взех решение, че ще използвам две пространства за експозиция на творбите – в едното ще бъдат представени само картини, а в другото – скулптури, инсталации и всички събития от съпътстващата програма. Подписах договор с Галерия Ромфея. Този ход се оказа печеливш, защото, освен че опазих разходната част в бюджета, касаещ наемите, вече разполагах с две пространства и един надежден бъдещ партньор. Така изложението разшири териториалния си обхват, но сега се налагаше промяна в първоначалната кураторска концепция.

Първоначалната концепция на биеналето кръжеше в периметъра на визуалните изкуства, но в търсенията ми на автори се оказа, че най-интересните творци са онези, които носят в себе си синергията на различни изкуства. Творци, чието въображение и талант прескачат граници и се отправят към други хоризонти – с различна визия, ритъм и пулс на съществуване. Като автора от Северна Македония, Александър Дончев, от чиито фотографии и талант за писане се ражда книгата Monos – едно седемгодишно изследване на Атон, Света гора, или пък Венцислав Диков – музикант и художник, в чиито музикални интерпретации и пърформанси ясно личи безграничното въображение, на моменти турбулентно затварящо се в един-единствен тон, за разлика от колорита и линеарността в живописта му, които ни напомнят за детството, за една игра на огледални образи и светове, в които нотите се трансформират в сини риби.

Забелязах, че при други автори една евентуална съвместна работа би довела до раждането на творба с оригинален облик, и реших да им предложа да работят заедно. Така се роди творческият тандем Никола Маджиров и Боян Недков, където дигиталното изкуство се срещна със сюрреализма в поезията.

Сега, разполагайки с две пространства, пред мен стоеше един важен въпрос – къде точно е мястото на всяка една творба в тези пространства, при условие че трябваше да разделя творбите на „картини за окачване на стена" и „всички останали творби". Възникна необходимост от частично затъмнено пространство, което да се обособи за музикални пърформанси и поетични вечери, което предполагаше, че трябва да се изработят декори, които да разделят дневната светлина и ултравиолетовото осветление в галерията и в същото време да не нарушават аурата на всяка отделна творба. Задачата се оказа извънредно сложна.

---

19 Август 2022. Откриването. Точката в центъра на кръга, в който се побираше светът ми през изминалите две години. Малко преди биеналето да бъде открито от професор Чавдар По-

пов, залата се изпълни с хора. Превърна се в жив организъм със собствен пулс. Хора, картини и пространство, в което страничният наблюдател стана част от един режим на комуникация, белязан от триумфа на емоцията и алтернативата за субективна интерпретация и посока на мисълта.

Благодаря на всички автори, които участваха в първото издание на Биенале за съвременно изкуство – Пловдив: Григор Велев, Анжела Минкова, Минчо Панайотов, Веско Велев, Спаска Попова, Йордан Кисьов, Петър Беляшки, Атанас Парушев, Александр Дончев – РС Македония, Румен Панайотов, Никола Смилков – РС Македония, Динко Ненов, Бояна Попова, Константин Стойнов, Данчо Григоров, Никола Маджиров – РС Македония, Пламен Велчев, Румяна Русинова, Гергана Балабанова, Цвета Убчева, Djochkoun Sami – Турция, Илиян Иванов, Лидия Симеонова, Златка Андреева, Георги Георгиев, Анастасия Андреева, Недко Боянов, Heidi Efrat – Финландия, Венцислав Диков, Тони Пранджева, Илиян Урумов, Sevket Sönmez – Турция, Дишко Дишков, Васил Василев, София Кендерлиева, Стамен Карамфилов, Владимир Паскалев, Антония Маринова – Crazy.

Благодаря на проф. Чавдар Попов, на екипа на журито – Минчо Панайотов, Веско Велев и Йордан Кисьов. Благодаря на Данчо Григоров, който подаде ръка за подреждането на двете експозиции, и на доц. Георги Митев, който повярва в каузата и се превърна в най-верния последовател на идеята.

Изпитанията по пътя ме научиха, че ако искаш да бъдеш успешен, трябва да си смел. Дори и целият свят да е срещу теб. Защото непоклатимата вяра води до онази промяна в обстоятелствата, която имено те превръща в успешен човек.

Ако има нещо, което винаги ме е държало в „изправност", това е непоклатимата вяра, че Бог има план за всеки от нас...

Благодаря Ти, че ме научи да влагам мъдрост в ума си и чистота в сърцето си, за да разбера, че съществува единствено Любовта.

За да бъде!

Мария Аргирова

Александр Дончев

„...Не всеки чува този зов. Да, всички сме призовани, но не всеки сега чува този зов, който отеква като безкрайно ехо във всеки от нас от момента на раждането ни. Нежен глас, който тихо и с молитва ни кани, да се върнем у дома... Много рядко са онези, които наистина са повярвали и са пристъпили сами към Този, който ни призовава, оставяйки зад гърба си илюзорната сигурност на света..."

Monos

Александър Дончев е роден през 1975 г. в Струмица, Северна Македония. Завършва художествена и приложна фотография в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов", София, България. Автор е на 12 самостоятелни фотоизложби и участник в 15 групови.

„Monos" е книга с фотографии, създадени в периода 2011 – 2017 година. Всички фотографии са от Атон, Света Гора и представляват един опит да се отговори на няколко есенциални въпроса, най-важният, от които е „Кой е истинският път към себеосвобождението?"

Фотография • *из „Monos"*

Анжела Минкова

Самотният ловец на изображения...

Анжела е автор, който не се ограничава в един художествен стил. Според нея това е самоубийство за самия художник. Затова и много често смесва различни техники като ебру и акварел. Рисуването с флуоресцентни пигменти с ебру е едно мистериозно пътуване някъде на границата с халюцинациите в тъмното, а светещите картини представляват опит за близост с публиката, чрез силно въздействащи за човешкото възприятие методи на художествен изказ, роден чрез сблъсъка на „крещящите" цветове с отсъствието на светлината.

Анжела Минкова е родена през 1955 г. в гр. София. Завършва Национална художествена академия, специалност „Илюстрация и оформление на книга".

Работи живопис и скулптура.

„Чуть по медленее кони" • ***100 x 70, платно, флуоресцентни пигменти, маслени бои***

Никола Смилков

„В скулптурата „Спомени“ са представени художествено-естетическо изследване и анализ на емоционалното състояние на човека. Стилизираната фигура е физически позиционирана в момент на определено емоционално състояние. Чрез формата на творбата се представя човешка емоционална позиция, чрез която се изразяват естетическите начини във възприятието. Фигурата е представена в геометричен израз, който носи дълбока емоция с ясно изразени творчески антропоморфни форми. Те са минималистични, до ниво на икономична абстракция, до редукция на най-простите форми, но изключително пластични.“

Никола Смилков

Проф. Никола Смилков е роден в Р Северна Македония. През 2012 г. завършва докторска степен в Педагогически университет „Св. Климент Охридски“, Битоля, а през 2002 г. – Факултет за изящни изкуства в Университет „Св. Кирил и Методий“, Скопие, Северна Македония.

Освен, че участва активно в национални и международни изложби, е и автор на научни трудове в областта на образованието и изкуството за деца в предучилищна и училищна възраст.

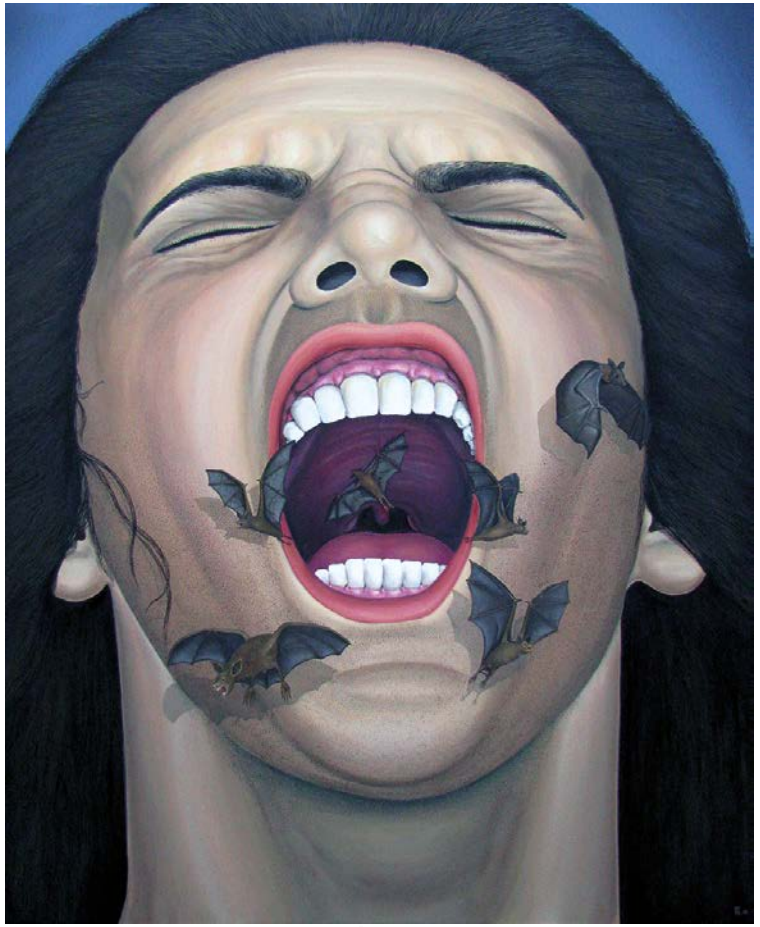
„СЕЌАВАЊА“ („Очакване“) • ***28 x 11 x 13 , бронз***

Григор Велев

Григор Велев е роден през 1969 г. в с. Лесново, Софийска област. Живее в гр. Елин Пелин. Завършва НХА – София, специалност „Силикатен дизайн".

Рисува в стил сюрреализъм, абстракционизъм.

Негови картини са притежание на колекционери в САЩ, Южна Корея, Италия, Франция, Дубай, Англия, Гърция, Германия, Турция, Швейцария и др.

„Вик" • 100 x 120, платно, масло

Румен Панайотов

Румен Панайотов е роден през 1985 г. в гр. Пазарджик.

2012 – Завършва Национална художествена академия, специалност „Скулптура".

2009 – Академия по изкуства „Свети Лукас", Белгия

2015 – Cite Internationale des Arts, Париж (Франция)

Участва в редица изложби и проекти в страната и чужбина.

„Портокал с часовников механизъм"

Петър Беляшки

Петър Беляшки живее и твори в град Пловдив.

Работи основно в областта на абстрактната живопис.

Участвал е в над 50 художествени изложби в страната и чужбина.

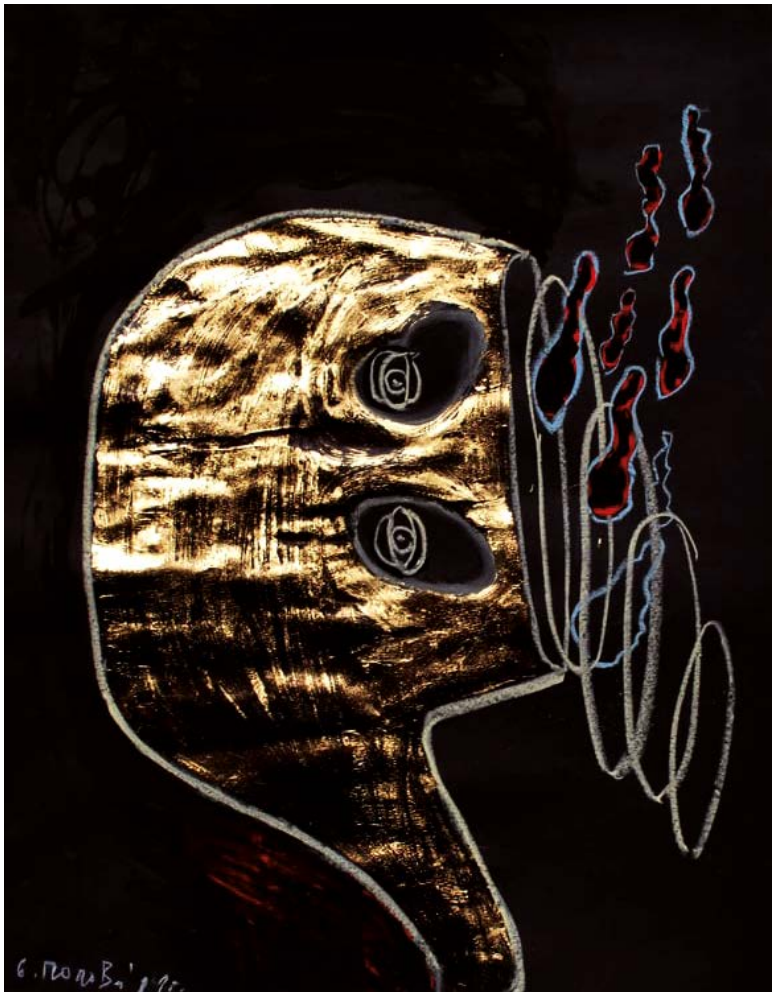
„Отразена светлина" • *платно, масло*

Бояна Попова

Бояна Попова е родена през 1970 г. в гр. Пловдив. Завършва Художествена гимназия „Цанко Лавренов" и Публична администрация във Варненски технически университет. Член на СБХ, Пловдивското дружество на художниците и Пазарджишкото дружество на художниците.

Има 16 реализирани самостоятелни изложби и множество участия в общи изложби.

Носител на две първи награди за живопис.

„Изгрев 2" • 50 x 60, смесена техника

Атанас Парушев

Атанас Парушев е роден през 1958 г. Завършва живопис в НХА, в класа на Иван Кирков.

Член е на Съюза на българските художници.

Работи в полето на абстрактната живопис. Негови творби са притежание на Националната художествена галерия, Софийска градска художествена галерия и частни колекции в чужбина. Носител на годишната национална награда за принос в живописта „Майстора" през 2021 г.

„Перуники"

Динко Ненов

Динко Ненов е роден през 1960 г. в гр. Смолян. Завършва Национална художествена академия, специалност „Порцелан и стъкло".

Работи живопис и керамика.

Има над 40 самостоятелни изложби. Негови пластики и картини са притежание на галерии и частни колекции в Италия, Словакия, САЩ, Аржентина, Швейцария, Лихтенщайн и др.

Член на СБХ и групата на пловдивските художници, член на съюза на журналистите, член на AIAP L'association Internationale des Art Plastiques UNESCO Paris.

„Светофар на душата", „ Камбана" • *керамика*

Минчо Панайотов

„ ...и, ако надеждата сутрин
и отчаянието вечер имаха мярка,
тя щеше да е океан,
Отче ?!"

Минчо Панайотов е роден през 1944 г. в с. Панаретовци, Сливенска област. Завършва изобразително изкуство в Великотърновски университет „Св. Св. Кирил и Методий" в класа на Васил Стоев.

Работи живопис, графика и илюстрация.

През 1971-1972 г. е уредник на Художествената галерия в Сливен. В периода 1974-1987 г. работи като завеждащ отдел „Декоративна живопис, графика и скулптура" в Градска художествена галерия – Пловдив. Бил е хоноруван преподавател в ПУ „ Паисий Хилендарски ", гр. Пловдив.

Член е на Съюза на българските художници и на дружеството на пловдивските художници. Основател е на Творческо обединение „26 – 5"

„Сутрин-вечер" • ***193 x 170, инсталация, 2022***

Данчо Григоров

Данчо Григоров живее и твори в гр. Пловдив.

Работи в полето на живописта и минимализма.

Член на Дружеството на пловдивските художници.

„ Експонат" • платно, масло

Пламен Велчев

Пламен Велчев живее в град Пловдив. Работи в сферата на графиката, живописта и монументалните стенописи. Неговите работи са повлияни от глобалните конфликти, последствията от съвременни вълнения и глобалната нестабилност.

Завършва Пенсилванската академия за изящни изкуства в САЩ.

Има 8 самостоятелни и над 36 групови изложби в България и САЩ.

През 2021 е награден с наградата за млад автор от Галерия „Димитър Георгиев" в гр. Пловдив.

„Инвалидна толерантност" • *70 x 70 см, платно, туш, акрил*

Константин Стойнов

Творбите, с които авторът участва в Биенале за съвременно изкуство – Пловдив, са създадени на основата на сблъсъка на различния тип изкуства, които въпреки своите физически параметри създават различни индивидуални чувства. Персоналното възприятие на всеки зрител е търсен елемент, базиран на някои от принципите на абстрактната живопис, която е лишена от конкретен наратив, и сонети № 61 и № 89 на Уилям Шекспир. Динамиката на възприятие и усещане е провокирана чрез възможностите на творбите за различен тип експониране. Вдъхновението от сонетите на Шекспир не е случайно – те са изключително лични моменти на световноизвестния писател, за когото съществуват множество теории.

Константин Стойнов е роден през 1975 г. Завършва НХА гр. София, специалност „ Мода".

Работи като стилист и моден редактор в редица издания, сред които и лицензираните в България – Harper's Bazaar, ELLE, Men's Health. Различните, динамични и неконвенционални форми на живописта представляват особен интерес за него. Произведения на автора са частно притежание както в България, така и в чужбина.

Има участие в няколко общи изложби в страната, като през 2020 и 2021 година експонира два цикъла, от рисунки и живопис, в пространството на галерия Spazio София.

Цикъл „Изгубени в превода – между визуалното, менталното и вербалното"

Румяна Русинова

Румяна Русинова е родена през 1949 г. в гр. Трявна. Завършва Априловската гимназия в Габрово. През 1978 г. завършва Национална художествена академия, специалност „ Керамика" при проф. Венко Колев.

Има над 20 самостоятелни изложби. Нейни творби са частно притежание в Унгария, Холандия, Германия, Италия, Франция, Швеция и др.

„Кукери"

Гергана Балабанова

Гергана Балабанова е родена през 1994 г. Завършва Национална художествена академия, специалност „Живопис".

През 2021 г. е номинирана за награда Млад автор на Националната изложба за изобразително изкуство Димитър Добрович, Сливен. През 2020 г. на Петото балканско квадринале на живописта – ХГ Стара Загора, получава награда за млад автор.

Участва в Биенале „Тенец", ХГ „Кирил Петров", Монтана, Десето международно биенале на малките форми, ХГ „Илия Бешков", Плевен, Национална изложба „Портрет" – живопис и скулптура, СБХ, София и др.

„Отвъд" • 100 x 50, платно, маслени бои

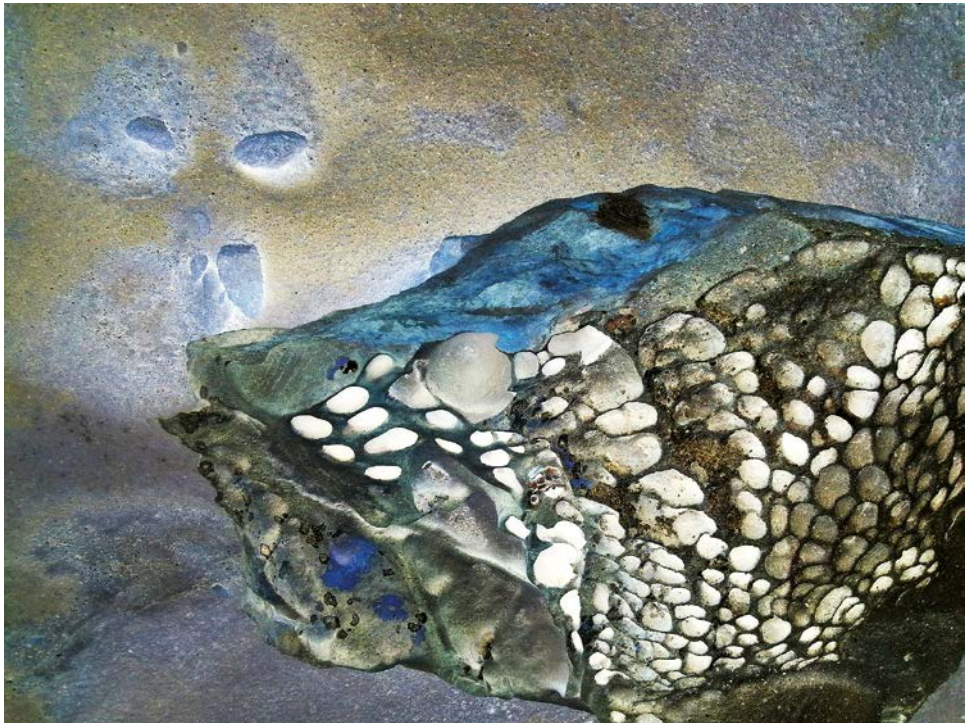
Цвета Убчева

„Темата за духовното развитие винаги ме е вълнувала. Създавайки тази серия, докато снимах, аз си представях човешкото съзнание като енергийна структура, която се гради пласт след пласт, след всяко наше действие, мисъл, емоция и преживяване. Всеки пласт е ново вибрационно ниво на нашите енергийни центрове – чакрите, на енергийните ни тела, на мозъка. По природа ние хората сме като компютърна единица, която се захранва от енергията на Вселената, а тя е безкрайна. Важен е актът на приемане и отдаване без съпротивление."

Цвета Убчева

Цвета Убчева е родена през 1960 г. в гр. Ихтиман. През 2008-2009 г. завършва артистична фотография в курсовете на „Кино-фотоклуб" Варна с преподавател Ангел Ненов. От 2013 г. до 2015 г. е в Майсторския клас по Концептуална фотография при Ивайло Стоянов, школа „Фотоконцепт".

Има редица самостоятелни изложби за съвременно изкуство в София, Пловдив, Варна, Бургас. Участвала е в много сборни изложби, конкурси, фотографски форуми и биеналета. Живее и работи в гр. Варна.

„Levels of Consciousness" (Нива на съзнание) • ***концептуална фотография***

Илиян Иванов

Илиян Иванов е роден през 1987 г. в гр. Габрово.

Завършва Национална художествена академия, гр. София, специалност „Резба".

От 2021 г. е асистент-преподавател към катедра „Резба" в НХА.

„Формиране" • 67 x 53 x 35 , резба в дърво

Лидия Симеонова

Лидия Симеонова живее и работи в гр. Пловдив.

Завършва ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий", специалност „ Живопис" и College for Creative Studies в Детройт.

Има реализирани 16 самостоятелни изложби и участва в над 50 групови изложби в България, Франция, САЩ, Тайланд, Италия, Швейцария и Германия.

През 2007 г. печели Първа награда на Международен конкурс за изкуства в Австралия, а през 2016 г. първо място в Palm Art Award of Paintings, Берлин, Германия.

„Ново начало" • 90 x 122, смесена техника

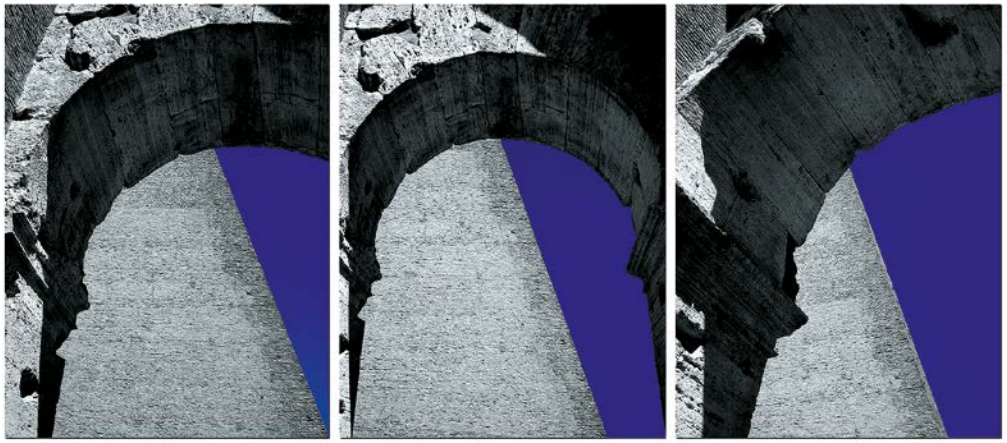
Илиян Урумов

„Проектът „Структури" е инспириран от римската древност и е своеобразен реверанс към античността, която наблюдаваме през призмата на собственото ни творческо око. Този унес на наблюдението и своевременно фокус в детайла... Нещата, които лично обясняваш на себе си, попиваш тяхната мощ, превъплътяваш ги и ги откъсваш от конкретиката. Топографията на фрагментите е единствено личната гледна точка към „основите" на цивилизацията, за която сме учили, чели, изследвали. Докато не придобие вещественост. Тогава, същите тези изучавани, но неопознавани обекти, се превръщат в част от личната ти вселена."

Илиян Урумов

Илиян Урумов е роден през 1975 г. в гр. Сливен. Завършил е Национална художествена академия гр. София, специалност „Живопис" в класа на акад. Светлин Русев.

Преподавател по рисуване и живопис в НХА. Председател на СБХ в гр. Сливен.

„Структури" • ***триптих***

Златка Андреева

Златка Андреева е родена през 1960 г.

Завършва Национална художествена академия, гр. София, специалност „Текстил" в класа на проф. В. Овчаров.

Работи артистична тъкан, мека скулптура, инсталация, ръчна хартия, рисунка, графика.

„ Идол – древен знак" • 85 x 33 x 26 , текстилно влакно, метал, авторска техника

Хайди Ефрат (Heidi Efrat)

Хайди Ефрат е финландски визуален артист. Завършва Design Institute Lahti във Финландия.

Работи с частни колекции в Скандинавия, Европа, Близкия Изток и Азия. Има реализирани 22 изложби в България, Финландия, Израел, Германия и Филипините.

Butterfly poison • *100 x 130, акрил, канава*

Недко Боянов и Никола Маджиров

3D проектът „ Окото" е съвместна работа на дигиталния артист Недко Боянов и поета от Северна Македония Никола Маджиров. „Окото" е опит за колаборация между дигиталното изкуство и сюрреализма в съвременната поезия. Проектът беше представен в галерия Ромфея като част от лекциите в съпътстващата програма, в които Недко представи обширния свят на крипто изкуството и създаването на изкуство чрез добавена стойност.

НЕДКО БОЯНОВ е абстрактен артист. Роден е през 1998 г. в гр. Стара Загора. В творчеството си използва най-новите технологии за добавена реалност и 3D, за да създава NFTs, които да се използват за мета вселената. Създател на първата NFT изложба в град Стара Загора и учредител на сдружение „На улицата", чиято цел е да стимулира обществената ангажираност и участието на младите хора при формиране и реализация на политики за градско развитие, изкуство и култура.

НИКОЛА МАДЖИРОВ е поет, есеист и преводач. Роден е през 1973 г. в Струмица, Р Северна Македония. Неговата поезия е преведена на тридесет езика. Координатор на международната поетична мрежа Lyrikline. Участвал е в множество интернационални фестивали и е лауреат на няколко международни признания и стипендии: International Writing Program (IWP) – University of Iowa; DAAD в Берлин; Marguerite Yourcenar във Франция; Civitella Ranieri в Италия...

„Окото" • 3D проект

Спаска Попова

„Една от сполуките на авторката в „Горска нимфа" е, че е успяла да отдели водещото, голямото в живота на човека, от рутинното, битовото и незначителното, дребнавото. Водещият тон в стихосбирката подсказва, че тя все повече и повече се завръща към себе си, към душевните си състояния – минали и сегашни... Спаска Попова е разкрила своето богатство и го е споделила в стихотворенията от новата й поетична книга... Нарисувала е въздействащ поетичен портрет, от който ни гледа творец, превърнал външния човешки свят в поезия. Искрена и вълнуваща поезия."

Благовеста Касабова

Стихосбирката „Горска нимфа" на пловдивската поетеса Спаска Попова, беше представена премиерно от актрисата Анна Танчева в музикално-поетичния пърформанс „Понякога се лутам".

Спаска Попова е родена в Пловдив. Завършва българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски" и двугодишна специализация по литература.

Работила е като организатор по творческата дейност към Съюза на преводачите в България.

Георги Георгиев

Роден през 1974 г. в гр. Русе. Завършва ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий", специалност „Скулптура".

Работи в областта на фигуралната композиция. Използва материали като камък, дърво и метал. Повече е познат на публиката в Китай с участията си в мащабни международни форуми за скулптура.

„Малкият светъл прозорец" • пластика, метал

Венцислав Диков

„...Състоянията на ума и необятната вселена на подсъзнанието са неизчерпаем източник за моята творческа лаборатория. Изследвам състоянието, в което умът упълномощава тялото да твори, приканяйки обектите с неясно предназначение, населяващи подсъзнанието, да излязат на преден план.

Връзката между човек и предмет може да е толкова дълбока, колкото връзката между човек и човек, дори по-дълбока. Без вербално общуване остава само есенцията – човекът, чувстващ и отразяващ. Не е необходимо предметът да е с определена функция, за да привлече вниманието на наблюдаващия, точно обратното – липсата на ясно предназначение задейства любопитството. Любопитството създава връзка. Картините нямат смисъл и цел сами по себе си. Смисълът се появява тогава, когато бъде установена връзката."

Венцислав Диков

Венцислав Диков е роден през 1979 г. в град София. Завършва НМА „Панчо Владигеров", а след това и Hochschule für Musik в Мюнстер, Германия, с класическа китара.

В сферата на визуалните изкуства, основното му изразно средство е фигуративната и абстрактната живопис, която се допълва от фотография, скулптура, инсталация.

„Бойно поле Земя" • ***90 x 90, масло, платно***

Васил Василев

Васил Василев е роден през 1957 г. Живее и работи в гр. Варна. Завършва ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий", специалност „Живопис".

Член на международния фонд на московските художници. Работи живопис, скулптура и графика.

„Мъж носи знаме на две жени" • 100 x 100, платно, масло

Тони Пранджева

Тони Пранджева е родена през 1975 г. Живее и твори в гр. Пловдив.

Завършва Средно училище по художествени и приложни изкуства в гр. Троян и Колеж по дизайн и художествен текстил в София.

Работи живопис, керамика, текстилен дизайн.

„Plovdiv in art" • 61 x 81, керамика, 2022

Анастасия Андреева

Първа награда – Биенале за съвременно изкуство – Пловдив, 2022

„ ....харесвам играта на контрасти между материалите и различните техники за обработка на стъкло, всяка от които създава различно внушение за материала. Комбинацията между калкулираната стоманена конструкция и горещото сякаш неуловимо стъкло, ми позволяват да работя с точната форма и свободата на движенията в един обект... Едно пространствено решение и сравнение между контрастиращи структури....“

Анастасия Андреева

Анастасия Андреева живее и работи в гр. София. Завършва Национална гимназия за приложни изкуства „Св. Лука“ гр. София, НХА – специалност „Стъкло и керамика“, НХА – магистър специалност „Метали“.

Стажува в студио за духано стъкло на Борис Шпейзман, Тел Авив, Израел. Главен преподавател по стъкло във ВТУ .

От 2017 г. е дизайнер и производител на бутилки за парфюми „Universe by Metanoa de la Rose“.

„Анести“ • ***стъкло, метал***

Дишко Дишков

Роден 1970 г. в гр. Сопот. Завършва НХА, София, специалност „Метал".

Работи в областта на монументалната скулптура и пластика. Интересува се и изследва взаимовръзката между формата и пространството, и различните структури на материалите и тяхната пластичност.

Пластика • *метал*

Антония Маринова

Родена през 1971 г. в гр. Пазарджик. Живее и работи в гр. Пловдив.

Завършва фотография в АМТИИ „Проф. Асен Диамандиев", гр. Пловдив, в класа на доц. Никола Лаутлиев. Работи фотография, колаж, живопис, графика, текстилни пластики, лендарт.

Член на Съюза на българските художници, Национално сдружение на фотографска академия „Янка Кюркчиева", Камара на занаятчиите в България и Дружеството на пловдивските художници.

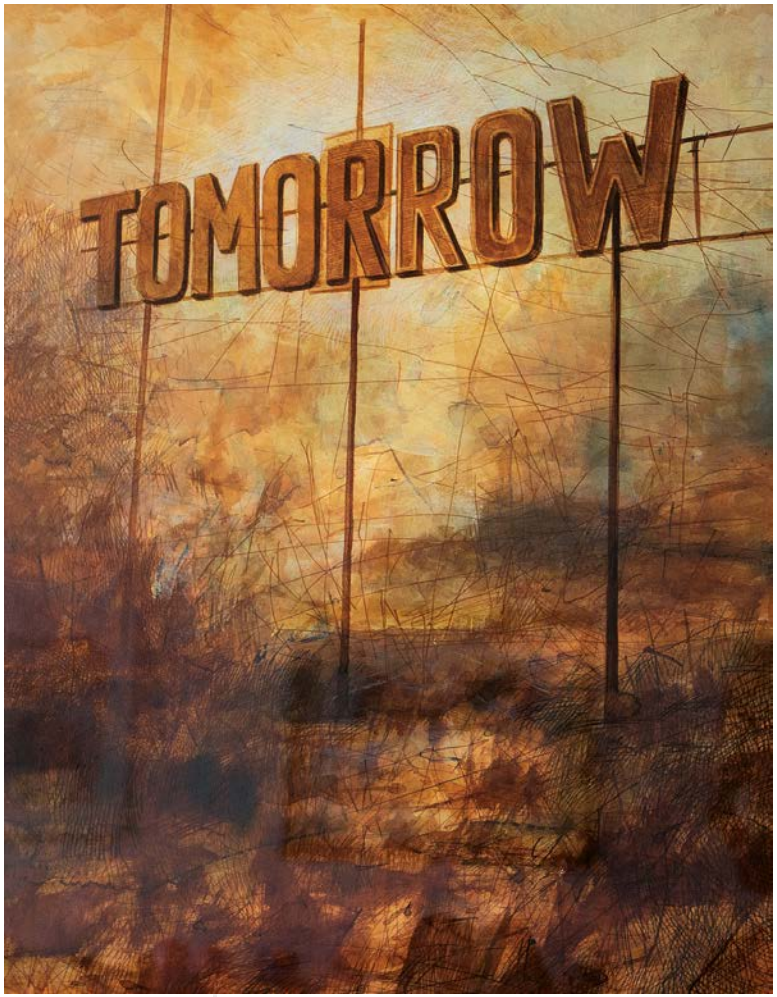

„Мадона на простора" • *колаж , фотография, 80 x 60 см*

Джошкун Сами (Djochkoun Sami)

Докато включва исторически и архитектурни препратки в творбите си, Джошкун Сами поддържа афинитет към образците на формалната живопис. Ограничената палитра в процеса на рисуване, показва и неговото видимо усилие към изобразителни и формални стойности. Плавайки между стилистичните граници на изразяване и фигурация, творбите на Сами често заемат забравени и изоставени архитектурни пространства, принадлежащи към близкото минало, разкривайки възможностите за съществуване на анонимни, деполитизирани хомогенни пространства. В някои от последните му творби, лишени от всякакъв историзъм или алюзии, предмети, скали и органична материя си партнират с хоризонталното възприемане на времето. С цинизъм, характерен за артистите, израснали в тоталитарните системи на Източна Европа, роденият в България Джошкун Сами поставя под въпрос типичните ценности, които се приемат за даденост. Неговите творби разказват за модерността, прогреса и регреса в големите разкази на миналото. В някои от картините му можем да видим как политическото е сведено до своето гротескно измерение, където играта на власт се изразява в безмилостната борба, развяването на знамена и препродажбата на въображаеми мечти.

Джошкун Сами е роден в България през 1973 г. Завършва Университета за изящни изкуства Mimar Sinan в Истанбул, Турция.

„Tomorrow“ • *70 x 50, хартия, смесена техника*

Йордан Кисьов

Йордан Кисьов е роден през 1945 г. в с. Бисерци, Разградска област. Завършва Великотърновски университет „Св. Св. Кирил и Методий", специалност „Стенопис".

Участва във всички национални изложби на Съюза на българските художници.

Носител на Национална награда „Владимир Димитров – Майстора".

Шевкет Сюнмез (Şevket Sönmez)

„Тъй като живеем в една голяма раздута култура на изображения днес, ние постоянно сме принудени да консумираме изображения от модел, създаден от някои „паралелни" структури. Тъй като тези структури се възприемат като по-висши в сравнение с индивидуалните идентичности, които са склонни да се затварят в себе си, това затваряне може да се опише като процес на „фетишизация". Мога да опиша общата част от моята работа като борба срещу този процес. Като заимствам идеи от медиите, историята, личните архиви, изкуството и ежедневния опит, се опитвам да създам лично отношение, използвайки всички противоречия между индивидуалното и колективното разбиране за времето и историята. Събитията и характеристиките на 20-ти век винаги са били важен източник в работата ми. Днес се опитвам да комбинирам набор от идеи, използвайки и смесвайки различни слоеве в експериментален процес. Това не е по-различно от разрушаването на еднообразието на съвременното разбиране на модела между индивидуалните и колективните алгоритми."

Шевкет Сюнмез

Шевкет Сюнмез е роден през 1978 г. в България. Завършва Mimar Sinan Fine Arts University.

Живее и работи в Истанбул, Турция.

Весko Велев

„Вдъхновен от средновековната източноправославна фреска и икона, от стъклописите в готическите катедрали, от древноегипетското изкуство, от народния примитив или метаморфозите на примитивистичния образ в западноевропейското модерно изкуство, художникът проявява особен усет към материалните превъплъщения на духовното, към „душата" на материала, на предмета, носещ следите на човешко присъствие..."

Ирина Генова

Весko Велев е роден през 1956 г. в Кърнаре. Завършва Национална художествена академия, гр. София, специалност „Живопис" в класа на проф. Иван Кирков. Творбите му са представени на редица самостоятелни изложби в България, Германия, Франция, Нидерландия, Япония, Хърватия, Дубай, Турция.

Член на Съюза на българските художници.

„По течението" • *акрил, платно*

Стамен Карамфилов

Стамен Карамфилов е роден през 1944 г . в Северна България. Работи дълги години като художник-реставратор в българските църкви и манастири. Реставрира икони и старинни картини, докато един ден Съдбата, сякаш на шега, го лишава от Светлината. Онази светлина, която е жизненоважна и извънредно необходима за работата на всеки художник. Може би, за да му покаже онзи път, който води към храма на духа. Единственият храм, в който можем да разговаряме с Твореца. И ако точно в този храм Бог е непосредствената причина за всеки съзидателен процес, то изкуството е само изложение на първообразите.

Стамен открива техниката на енкаустиката и са отдава на нейното изучаване. Всички негови творби, преди и след като губи зрението си, се работят в енкаустика.

Енкаустика, живопис

Владимир Паскалев

Владимир Паскалев е роден през 1977 г. Завършва Национална художествена академия, гр. София. Участва в редица изложби с художествено движение 26-5. Притежава награда „Анастас Стайков" за живопис, Пловдив, 1996 г.

Член на дружеството на пловдивските художници.

„Битка за слънцето" • 122 x 122, смесена техника

София Кендерлиева

София Кендерлиева е родена в гр. Асеновград. Завършва АМТИИ „Проф. Асен Диамандиев", специалност „Педагогика на обучението по изобразително изкуство". Стиловете, в които работи са експресионизъм, символизъм, сюрреализъм.

Участва в изложбите:

- 2016 г. – „Младежка колективна изложба", KANAPE vibrant media, гр. Пловдив
- 2017 г. – „Ателие N. 6", НХГ „Цанко Лавренов", Културен Център „Радио Пловдив", гр. Пловдив
- 2018 г. – Втори младежки пленер „Творецът", Ротари клуб Пловдив – Пълдин, Културен център-музей „Тракарт"
- 2021 г. – „Художествена изложба на младите творци от Асеновград", галерия „Kris"
- 2021 г. – Съвместна изложба „Очни плодове", 203.5 F Art Cafe, гр. Асеновград
- 2021 г. – „Casual Winter Art fair bazaar", „Ателие Пластелин", гр. София
- 2022 г. – Първа самостоятелна изложба „Портрет на художника като млад", 203.5 F Art Cafe, гр. Асеновград
- 2022 г. – „Магията Асеновград", Градска библиотека „Паисий Хилендарски", гр. Асеновград
- 2022 г. – Годишна изложба на факултет Изобразителни изкуства „Made at the Academy", Градска художествена галерия, Пловдив.

Абстрактна композиция • 100 x 50 cm, платно, масло

Мария Аргирова

Родена съм в гр. Пловдив през 1973 г. През изминалите 25 години работех в сферата на частния бизнес и банковото дело като финансов консултант, главен счетоводител и бизнес мениджър.

През 2015 г. открих пластичния художествен израз на карвинга и приех за своя мисия да разпространя тази техника в България. Характерен почерк в моята работа е концептуалната идея, представена като полифония между различните жанрове – музика, опера, литература и визуални изкуства. Смятам, че именно мултижанровия подход е единствения резонанс, който би довел публиката до „духовно единство" с изкуството и артиста.

Образование:

2022 г. магистратура, Национална художествена академия гр. София, специалност „Изкуствознание – Съвременно и модерно изкуство" при проф. Свилен Стефанов и проф. Чавдар Попов;

2003 г. бакалавър, Великотърновски университет „ Св. Св. Кирил и Методий", специалност „Финанси".

Реализирани изложби и проекти:

2022 г. Куратор – „Живопис и енкаустика", изложба на Стамен Карамфилов, *НЧ „Иван Вазов", Старинен Пловдив;*

2022 г. Мениджър и организатор на Биенале за съвременно изкуство – Пловдив;

2021 г. Годишна изложба 2020 г. на Галерия „Savov", в парньорство с фондация „Изкуството през вековете";

2020 г. Културен мениджър и водещ на Коледно изложение „Коледна приказка '2020". *Онлайн изложение в Галерия „Savov";*

2020 г. Одобрен проект „Резонанс на сетивата" по Компонент Гражданска активност на Община Пловдив. Един проект, който разкрива тайната на карвинга и музиката като влияние и терапия за съвременното общество. Нейното асоциативно въздействие, визуализирано чрез изразните средства на живописта;

2018 г. Кандидатства и печели субсидия за 10000$ на месец на Google Ads – безвъзмездно финансиране за рекламна дейност на фондация „Изкуството през вековете";

2017 г. Културен мениджър и куратор – Изложба „Танц на сетивата", *къща-музей „Панчо Владигеров", гр. София* – с участието на оперната певица Ирина Михайлова;

2017 г. Културен мениджър и куратор – изложба „Вечер на френската сетивност", *Галерия „Филипополис" гр. Пловдив:* художници Лили Ключукова, Елица Гигова и Динко Ненов;

2017 г. Национална кампания „Игра на светлини в барокови отражения". Основна цел – популяризиране на карвинга в България, образование и разгръщане на творческия потенциал на децата чрез изразните средства на изкуството:

- ПГО „Станка Николица Спасо-Еленина", *гр. Разград;*
- ОУ „Нешо Бончев", *гр. Панагюрище;*
- Читалище „Светлина", *с. Скутаре, област Пловдив;*
- Читалище „Изгрев-1927 г.", *Граф Игнатиево, област Пловдив*;
- ОУ „Климент Охридски", *с. Скутаре, област Пловдив.*

2017 г. Участие в Международен мултижанров фестивал „Горски Резонанс" – *по покана на Галерия Резонанс, гр. Пловдив;*

2017 г. Международен ден на детето и заключително събитие по проект „Огънят през вековете", *Къща Стамболян, Старинен Пловдив.* Събитието е организирано съвместно с ОИ Старинен Пловдив;

2016 г. Нощ на музеите, *Етнографски музей – гр. Пловдив;*

2016 г. Спечелен проект „Огънят през вековете", *Капана – квартал на творческите индустрии,* Фондация 2019 – 10 събития на живо и над 120 деца, участвали в обучение по карвинг.

Куратори – Веско Велев и Мария Аргирова
Мениджър на проекта – Мария Аргирова
Екип – Минчо Панайотов, Веско Велев, Йордан Кисьов, Мария Аргирова
Фотография – Николай Христев
Текст – Мария Аргирова
Коректор – Данислава Калъчева
Дизайн и предпечат – РАКУРСИ ООД – Пловдив
Партньори – КЦМ АД, Галерия Ромфея, доц. Георги Митев
Издателство – РАКУРСИ ООД – Пловдив

Изкуството през вековете
ФОНДАЦИЯ
FOUNDATION
Art over the centuries

ART and CULTURE
TRANSFORMATIONS
Biennial of Contemporary Art – Plovdiv

60 години КЦМ

Ромфея

Изкуството през вековете

ФОНДАЦИЯ

FOUNDATION

Art over the centuries